

PROTAGONISTES

Albert Naudin

Alpinista i realitzador

Catalunya és plena de gent que emprèn projectes culturals senzillament perquè creu que són necessaris per al país. Com Albert Naudin, engrescat a fer el documental verdaguerià *Maleïda 1882*.

Enric Pla Montferrer

Forjador i escultor

Enric Pla ha recollit la tradició de ferreria que existia a Alps i l'ha potenciada a través de la Trobada de Forjadors, que converteix el poble en centre d'atracció no només per un dia, sinó deixant-hi obra permanent.

Eduard Ramírez

Degà d'Educació de la UVic

A l'acte dels 40 anys de l'Escola de Mestres d'Osona es va veure que era molt més que un centre acadèmic on treure's un títol. Va transformar els estudiants. Un esperit que s'intenta mantenir, i que encarna el degà d'Educació.

Bruna Vilamala

Jugadora de futbol

Només té 15 anys i la jugadora de futbol de Borgonya sembla no tenir sostre. Més enllà dels èxits amb el seu equip, el FC Barcelona, dilluns Brunna Vilamala es va proclamar campiona d'Europa amb la selecció espanyola Sub-17.

TRIBUNA

El futur serà sempre nostre?**Jaume Salés**

Acabat de llegir *Sapiens*, de l'historiador, doctor i catedràtic israelià Yuval Noah Harari, un llibre que hauria de ser de lectura obligada per a tots els *homo sapiens*, et produeix una sensació no habitual: el vols tornar a llegir de seguida. Perquè és tan fascinant l'explicació que fa

de l'evolució de l'home des dels seus inicis fins als nostres dies que, sabent ara de què va, segur que en la relectura no deixaríem escapar el que no vam acabar d'assimilar en la primera lectura. En això donaria la raó a Josep Pla quan a *Notes disperses* diu que "llegir bé vol dir, en definitiva, rellegir, insistir". Yuval Noah Harari ens rebaixa l'egocentrisme humà, quan diu que la nostra espècie no és pas tan especial com ens podem pensar i ho fa a les primeres de canvi amb aquesta frase: "Fa només sis milions d'anys, una femella simi va tenir dues filles. Una es va convertir en l'avantpassat de tots els ximpanzés i l'altra és la nostra àvia". L'home es converteix en el dominador del planeta a mesura que desenvolupa i augmenta la seva capacitat d'abs-

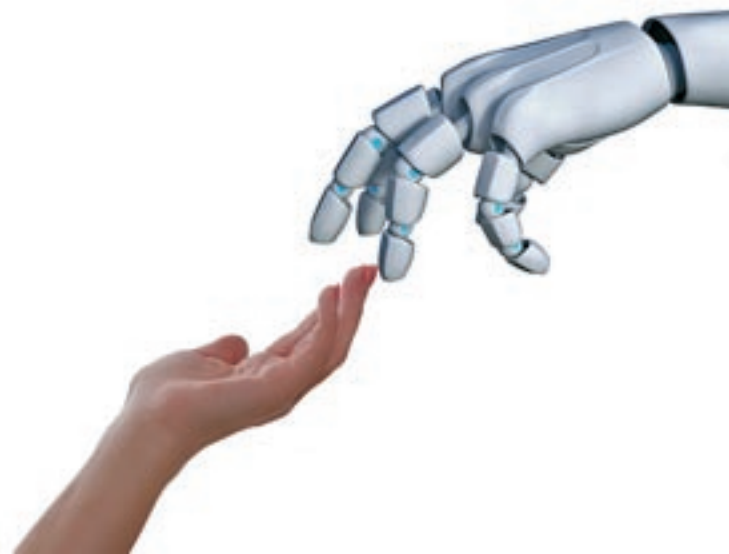
sible més enllà de la consciència religiosa: l'eternitat. Efectivament, hi ha un corrent que es diu transhumanisme que professa la utilització de la tecnologia per superar les limitacions de les persones, millorar les seves capacitats físiques i mentals i postula que quan això passi s'aconseguirà la immortalitat. Distingeix entre aprofitar-se d'enginyers tecnològics que no s'incorporen al cos humà tot i que hi siguin dins (per exemple, un marcapàs) d'aquells altres que sí que s'hi incorporin (un braç biónic, per entendre'ns). En el primer cas, la màquina i el cos humà són dues realitats diferents; en el segon, es fusionen i són un sol cos. La idea és arribar a la immortalitat substituint tot el que biològicament sigui degradable per una tecnologia integrada al cos.

Molts podem coincidir, però, que en el moment en què substituïm el cervell humà per un ordinador segurament estem

La preocupació, si és que n'hi ha, gira a l'entorn de si arribarà un moment que la màquina ja pensarà per ella mateixa i no ens necessitarà per res

tracció i de creació de mites col·lectius com poden ser la religió, les nacions/els estats o els sistemes jurídics. Assimilat tot això, hom es pregunta com serà el futur de la nostra espècie. Sense haver llegit *Homo deus*, on sembla que Yuval Noah Harari ho explica, em quedo amb una frase que li he sentit o llegit en diverses de les entrevistes que li han fet: "L'home es va encaminant a tornar-se obsolet, precisament quan més a prop estava de la felicitat i la immortalitat".

Si entenem el futur com la culminació del que estem veient en aquests moments, hauríem de pensar que anem cap a una societat on cada vegada hi haurà més presència de màquines que faran el més senzill i el més complicat del que podem imaginar. La preocupació, si és que n'hi ha, gira a l'entorn de si arribarà un moment que la màquina ja pensarà per ella mateixa i no ens necessitaran per res. És aquest el futur que ens espera? Les màquines gosaran menjar-se la poma cibernetica del paradís per desafiar l'home, el seu creador? Hi ha qui pensa que quan això passi l'espècie humana com a tal deixarà d'existir. En contrapartida, hi ha qui creu que gràcies a les màquines l'home pot aconseguir el que fins ara és un impos-

d'acord que deixem de ser precisament humans. Doncs bé, ara resulta que uns investigadors de la Universitat Tècnica de Viena han aconseguit replicar la ment d'un cuc a un ordinador; però a més, sense afegir-li res més, aquesta ment a l'ordinador ha evolucionat gràcies a les neurones, ara, informàtiques. Si ja estem en aquest estadi de l'evolució, en algun moment la ment que es podrà replicar a un ordinador serà la ment humana. I quan això passi, la nostra consciència mental de ser nosaltres mateixos podrà viure sense mort biològica a qualsevol lloc i a qualsevol moment! Per dir-ho ras i curt, ¿la recerca humana de l'eternitat tindrà com a punt d'arribada viure en un altre món virtual, en un món creat informàticament?

Hom pot dir que somiar és de franc. Potser té raó Yuval Noah Harari quan diu que l'únic límit el posa la nostra ignorància!

+ vist EL9NOU.CAT

- 1 Denuncien un pare que estava ensenyant a conduir a la seva filla al polígon de Vic
- 2 Dos accidents a Balenyà en sentit sud
- 3 Una ordre judicial obliga l'Ajuntament de Vic a penjar la bandera espanyola
- 4 Aquilino Elices: "El Torelló el porto al cor"
- 5 Roger Usart i alumnes de l'INS Antoni Pous contra els prejudicis

A correueta**Jordi Vilarrodà**

Diumenge, 19. La Festa Verdaguer m'agrada, així de clar.

Al llarg dels anys, ha sabut trobar l'equilibri entre el to més acadèmic i el més popular, entre la cultura i la festa. M'agrada veure, sobretot, com la viuen els folgueroles. També s'ha convertit, a través dels convidats d'honor que la presideixen, en un termòmetre de la situació política del país. Diumenge passat, aquest convidat era Eduard Pujol. Van aparèixer les cadenes estatals de televisió a fer el

El discurs de Pujol i el PDeCAT d'Osona

tall de veu just –en castellà– sobre el pacte entre el bloc del 155 per continuar l'aplicació del famós article. L'acte seguit, van desaparèixer. Es van perdre potser el millor parlament que he sentit a Folgueroles en els anys que hi porto anant, que ja són uns quants. Pujol va fer de periodista, i va construir un discurs ben articulat en què el fil de Verdaguer li permetia fer-hi aparèixer des del seu professor d'institut andalús que parlava castellà i li va ensenyar a estimar el

poeta fins a un homenatge al gran verdaguerista que és Ramon Pinyol, passant pel paral·lelisme en la situació del país entre el moment de l'enterrament de Verdaguer, l'any 1902, i l'actualitat. S'hi podia estar d'acord o no, amb el que va dir, però Pujol va fer una notable peça d'oratorria amb l'ús de recursos periodístics i dicció radiofònica. **Dilluns, 20.** El PDeCAT d'Osona ha decidit que vol encarar les municipals amb l'etiqueta de Junts per Catalunya. El dia 21 de

desembre em va correspondre cobrir la nit electoral a la seu del partit, a Vic, i l'ambient que s'hi respirava era molt més del nou moviment articulat al voltant de Carles Puigdemont que de la vella Convergència. I entremig, haurà quedat el PDeCAT, que s'anirà esllanguint perquè no ha arribat ni tan sols a tenir personalitat pròpia, ni la vella ni la nova, i fins i tot el nom i les sigles serien dignes d'estudi en la història del màrqueting polític com a exemple d'allò que no s'ha de fer. Que la seva màxima dirigent, la vigatana Marta Pascal, hagi acabat anant a raure al Senat, la cambra dels polítics en retirada, pot ser llegit com una metàfora.